

Arrest

**nr. 66 263 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze het Rijk op 30 december 2009 binnengekomen. Op 27 oktober 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 2 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar de verzoekende partij werd gehoord op 2 maart 2011.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in de stad Grozny. Uw zoon, L. K. (...) (O.V.), woonde samen met zijn gezin bij in uw appartement. In april 2006 scheidde uw zoon officieel van uw vrouw. U kreeg het hoederecht over uw drie kleinkinderen toegewezen.

In december 2003 werd uw zoon 's nachts thuis gearresteerd door gemaskerde en gewapende mannen. U ging bij verschillende politiediensten langs om uw zoon te zoeken. Na anderhalve maand werd u door enkele mannen bij de MVD (politie) aangesproken. Zij vertelden u dat u uw zoon kon vrijkopen voor 10.000 dollar. U verzamelde het geld, waarop uw zoon werd vrijgelaten.

In maart of april 2005 werd uw zoon opnieuw opgepakt. Rond 2 of 3 uur 's nachts vielen gemaskerde en gewapende mannen uw huis binnen. Hij werd ongeveer een maand vastgehouden. Uiteindelijk werd uw zoon vrijgelaten nadat hij beloofd had met de ordediensten samen te werken door informatie over bepaalde personen te verzamelen. Hij kreeg ook de tijd om het verschuldigde bedrag voor zijn vrijlating te verzamelen. Twee of drie dagen na zijn vrijlating dook uw zoon onder. In de periode tussen zijn vrijlating eind 2005 en zijn vertrek uit Tsjetsjenië in april 2008 leefde hij ondergedoken bij familie en vrienden. Uw zoon kwam nauwelijks nog naar huis.

Op 19 april 2008 vertrok uw zoon vanuit Tsjetsjenië naar Europa. Op 23 april 2008 vroeg hij asiel in Polen. Zijn asielaanvraag werd verworpen op 2 september 2009. Na het vertrek van uw zoon kreeg u verschillende malen bezoek van militairen die naar hem op zoek waren.

Op 27 september 2009 vertrok u samen met uw kleinkinderen vanuit Tsjetsjenië naar Polen. Op 30 september 2009 vroeg u asiel in Polen. Uw zoon besloot echter dat jullie moesten vertrekken uit Polen.

Op 28 december 2009 vertrok u samen met u zoon en uw kleinkinderen vanuit Polen naar België. Op 30 december 2009 vroeg u voor een eerste maal asiel in België. U ontving een beslissing 26 quater. Op 27 oktober 2010 vroeg u een tweede maal asiel in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw zoon, L. K. (...) (O.V. ...). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw zoon, die deels gebaseerd is op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon, werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië zult worden ontvoerd of vermoord door de autoriteiten. De autoriteiten zouden naar u op zoek zijn omdat men u verdenkt van samenwerking met rebellen. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet het Commissariaat-generaal opmerken dat uw gedrag, nadat u in december 2005 zou zijn ondergedoken, niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging in de Russische Federatie.

U beweerde dat u na uw laatste arrestatie in november 2005 onderdook. U vertelde dat u in de periode tussen december 2005 en uw vertrek uit Tsjetsjenië in april 2008 nauwelijks nog thuis verbleef. Om de twee of drie dagen veranderde u van onderduikadres, zodat de autoriteiten u niet zouden kunnen vinden (CGVS, p. 7). Het rijbewijs dat u voorlegde, bleek echter op 14 december 2005 te zijn uitgegeven door de lokale afdeling van de MVD (politie) in Grozny. Dit is vreemd, gezien u beweerde dat u op dat moment ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u geld gaf aan een vriend om uw rijbewijs aan te vragen. Indien u werkelijk in december 2005 zou zijn ondergedoken, nadat u anderhalve maand zou zijn opgesloten en gefolterd door de ordediensten, dan lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u op 14 december 2005 het

risico zou genomen hebben om een niet-essentieel document als een rijbewijs bij de politie te bekommen. Voorts legde u een document voor waaruit blijkt dat u op 11 maart 2006 officieel scheidde van uw vrouw.

Dit is opnieuw zeer opmerkelijk, gezien u beweerde dat u op dat moment ondergedoken leefde. Toen u gevraagd werd hoe u deze akte van echtscheiding had bekommen, zei u dat u samen met uw ex-vrouw naar de autoriteiten was gegaan om de scheiding te voltrekken (CGVS, p. 7). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, verklaarde u dat u niet officieel gezocht werd. U zei dat u samen met een advocaat naar de rechtbank ging om uw scheiding te regelen en dat u slechts enkele minuten op de rechtbank bleef (CGVS, p. 11-12). Deze verklaring is niet afdoende. Het lijkt wederom niet geloofwaardig dat u gewoon naar de autoriteiten zou stappen om uw echtscheiding formeel te regelen, terwijl u volgens uw verklaringen op dat moment ondergedoken leefde en alles in het werk stelde om contact met de autoriteiten te vermijden, opdat u niet opnieuw zou worden gearresteerd (CGVS, p. 7). Daarenboven blijkt uit de stempels in uw Russisch binnenlands paspoort dat u eind 2007 – begin 2008 uw officiële registratieadres liet wijzigen. Dit is andermaal niet geloofwaardig. U verklaarde immers dat u vanaf eind 2005 niet meer thuis verbleef om de autoriteiten te ontlopen. Toen u geconfronteerd werd met deze vaststelling, antwoordde u dat u niet zelf deze adreswijziging had doorgegeven. U beweerde dat niet u, maar uw moeder met uw paspoort naar de autoriteiten was gegaan (CGVS, p. 11). Deze uitleg houdt geen steek. Indien u werkelijk vanaf eind 2005 tot april 2008 uw huis en uw kinderen zou hebben achtergelaten om gedurende meer dan twee jaar bij familie en vrienden onder te duiken, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u of uw moeder op 9 januari 2008 bij de autoriteiten uw nieuw registratieadres zou zijn gaan melden.

Vervolgens blijkt uit een stempel in uw Russisch binnenland paspoort dat u op 2 april 2008 een reispaspoort verkreeg bij de Russische autoriteiten. U verklaarde dat u niet persoonlijk naar de paspoortdienst ging om dit document te halen. U zei dat u geld gaf aan een kennis, die dit document voor u verkreeg. Uw kennis bracht het paspoort vervolgens naar uw huis (CGVS, p. 10). Dit verhaal is echter niet geloofwaardig. Zo bleek u nauwelijks iets te weten over de persoon die uw internationaal paspoort zou hebben geregeld. U wist enkel te vertellen dat hij 'Vacha' heette. U kende noch zijn familienaam, noch zijn patroniem. U kon ook niet vertellen hoe deze persoon uw paspoort verkregen had. U wist niet welke functie of contacten deze persoon had waardoor hij een paspoort voor u wist te verkrijgen (CGVS, p. 10). Indien u werkelijk vreesde voor uw leven, is het daarenboven niet geloofwaardig dat u een derde persoon, die u nauwelijks kende, zou vragen een internationaal paspoort op uw naam te laten regelen, zonder dat u weet hoe hij dit zou doen. Hiermee loopt u immers het risico dat u de autoriteiten op de hoogte brengt van uw geplande vlucht uit de Russische Federatie.

De bovenstaande vaststelling tonen aan dat u in de periode van eind 2005 tot april 2008 herhaaldelijk in contact kwam met de autoriteiten in de Russische Federatie. Dit valt in geen geval te rijmen met uw bewering als zou u een ernstige vrees kennen om door diezelfde autoriteiten te worden gearresteerd en vermoord. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook in zeer ernstige mate.

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw bewering als dat u in december 2003 zou zijn gearresteerd, opgesloten en vrijgekocht.

U beweerde dat u in december 2003 werd opgepakt en dat u vervolgens anderhalve maand of twee maanden werd vastgehouden. Uiteindelijk kon uw moeder u vrijkopen. Het is echter zeer opmerkelijk een weinig geloofwaardig dat u nauwelijks iets kon vertellen over de manier waarop uw moeder u had vrijgekocht. U wist enkel dat uw moeder 10.000 dollar had betaald. U wist echter niet hoe en wanneer uw moeder had vernomen dat zij losgeld moest betalen. U wist evenmin op welke manier of aan wie uw moeder dit losgeld had betaald (CGVS, p. 13). Dit is niet geloofwaardig. Uw moeder vertelde immers dat zij na uw ontvoering naar verschillende politiediensten ging om u te zoeken. Anderhalve maand na uw ontvoering zou uw moeder zijn aangesproken door enkele agenten van de MVD, die haar vertelden dat zij u kon vrijkopen (CGVS Salima, p. 15). Indien u werkelijk zou zijn gearresteerd, opgesloten, kan verwacht worden dat u tenminste enkele elementaire dingen kunt vertellen over de manier waarop uw vrijlating werd bewerkstelligd. Toen u gevraagd werd waarom u zo weinig wist te vertellen, zei u dat u hierover geen vragen had gesteld aan uw moeder (CGVS, p. 13-14). Dit is niet geloofwaardig. Indien u werkelijk door uw moeder zou zijn vrijgekocht na anderhalve maand of meer te zijn opgesloten en mishandeld, is het niet geloofwaardig dat u niet meer over de omstandigheden van uw vrijlating zou kunnen vertellen. De informatie over wie u vasthield of onder welke omstandigheden of voorwaarden u werd vrijgelaten is immers cruciaal om het risico dat u verder liep in te schatten. Het is dus niet geloofwaardig dat uw moeder u hier niet meer over zou hebben verteld of dat u hier zelf niet meer over zou hebben gevraagd.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat ook uw verhaal over uw arrestatie in november 2005 niet geloofwaardig is.

Zo bleken de verklaringen van u en uw moeder tegenstrijdig over het moment waarop u zou zijn gearresteerd. U verklaarde dat u in de vooravond, toen het buiten nog klaar was, werd gearresteerd. U vertelde dat jullie aan het eten waren of televisie aan het kijken op het moment dat de ordediensten binnenvielen (CGVS, p. 14). Uw moeder vertelde echter een ander verhaal. Zij verklaarde dat de ordediensten rond twee of drie uur 's nachts binnenvielen, toen jullie lagen te slapen. Deze versies zijn niet verenigbaar. Toen uw moeder met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich misschien had vergist (CGVS Salima, p. 9). Deze uitleg is niet acceptabel. Het is immers een wezenlijk verschil of u in de vooravond gearresteerd wordt, dan wel of u in het holst van de nacht uit uw bed gelicht wordt door de ordediensten.

Daarenboven bleken u en uw moeder vage en inconsistente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen in 2005. Zo situeerden u en uw moeder deze tweede arrestatie op verschillende momenten. Volgens uw verklaringen werd u in het najaar van 2005, waarschijnlijk in de maand november, gearresteerd (CGVS, p. 8). Uw moeder meende echter dat u een tweede keer werd gearresteerd begin 2005, in maart of april. Toen uw moeder met deze inconsistente verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich vergist had. Ze zei dat ze niet zeker was wanneer precies in 2005 u werd gearresteerd (CGVS Salima, p. 8-9). Het lijkt echter niet geloofwaardig dat u en uw moeder deze arrestatie niet beter konden plaatsen in de tijd. Gezien het ingrijpende karakter van een dergelijke gebeurtenis, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u en uw moeder deze gebeurtenis toch met enige nauwkeurigheid kunnen plaatsen in de tijd. Ook wat betreft de tijd tussen uw vrijlating eind 2005 en het moment waarop u zou zijn ondergedoken bleken u en uw moeder vage en weinig consistent verklaringen af te leggen. Toen u gevraagd werd hoe lang u nog thuis had verbleven, zei u dat u nog maximum één week thuis verbleef (CGVS, p. 9). Uw moeder verklaarde weer dat u nog twee of drie dagen thuis verbleef (CGVS Salima, p. 10). Opnieuw lijkt het weinig geloofwaardig dat u of uw moeder de periode dat u thuis verbleef tussen uw vrijlating en het moment dat u onderdook niet nauwkeuriger kunnen omschrijven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw ontvoering in 2003, over uw ontvoering in 2005 en over de periode dat u ondergedoken leefde van 2005 tot 2008. Het Commissariaat-generaal kan dan ook geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs en uw echtscheidingsakte werden reeds eerder besproken. Aan de hand van deze documenten toonde het CGVS aan dat uw gedrag, nadat u in december 2005 zou zijn ondergedoken, niet in overeenstemming was met een gegronde vrees voor vervolging in de Russische Federatie. Deze documenten voegen dan ook niets toe aan uw relaas. De geboortektes van uw kinderen en de Poolse verblijfsdocumenten van u en uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezin, een gegeven dat niet in twijfel werd getrokken. U verwijst herhaaldelijk naar geheugenproblemen als verklaring voor de tegenstrijdigheden in uw relaas

en uw onvermogen om gebeurtenissen te situeren in de tijd. Er kan echter opgemerkt worden dat u geen enkel medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen expliciet kan staven. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de aangehaalde tegenstrijdigheden niet over details gaan, maar wel over belangrijke gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Voorts is het ongeloofwaardig dat u cruciale gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw vertrek uit Tsjetsjenië niet kunt situeren.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.”

Uw Russisch binnenlands paspoort en uw Poolse verblijfsdocumenten attesteren uw identiteit. Het document betreffende het voogdijschap van uw kleinkinderen toont aan dat u het wettelijke hoederecht hebt over uw kleinkinderen. Deze documenten kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij betoogt dat zij niet kan rekenen op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM. Volgens de verzoekende partij is er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en is er dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers. De verzoekende partij verwijst naar statistieken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van het gerechtelijk jaar 2008-2009 en naar een antwoord van de staatssecretaris van 15 oktober 2009 op een parlementaire vraag. De verzoekende partij concludeert dat om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren de zaak dient behandeld te worden door de algemene vergadering. De verzoekende partij vraagt om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.

2.2. De Raad verwijst naar artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 66 262 van 6 september 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de zoon verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), en roept ook een manifeste beoordelingsfout in.

3.1.1. Waar de verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.1.2. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de Commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangevoerd.

3.1.3. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van de verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, zoals blijkt uit de hiernavolgende bespreking. (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.1.4. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna onder punt 3.13 en 3.14 desbetreffend wordt gesteld.

3.1.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar de verzoekende partij tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat de verzoekende partij louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.1.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.1.7. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing omtrent de situatie in Tsjetsjenië, stelt dat het gedrag van de verzoekende partij niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging in de Russische Federatie, dat op grond van de gedane vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij ongeloofwaardig verklaringen aflegde over haar ontvoering in 2003, over haar ontvoering in 2005 en over de periode dat ze ondergedoken leefde van 2005-2008. Daarom hecht de Commissaris-generaal geen geloof aan het asielrelaas van de verzoekende partij.

3.1.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.9. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat haar asielaanvraag is afgewezen omdat volgens het commissariaat-generaal de aanvraag geen verband houdt met de criteria van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, berust dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing brengt duidelijk tot uiting dat de asielaanvraag is afgewezen wegens ongelooftwaardigheid van het relaas.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij er van overtuigd te zijn dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. De verzoekende partij betoogt niet alleen vanuit haar uitgebreide persoonlijke situatie te spreken, doch meent dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. De verzoekende partij betoogt dat het Cedoca-document door verwerende partij totaal verkeerd geïnterpreteerd wordt. De verzoekende partij verwijst naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien" van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. De verzoekende partij herinnert vervolgens aan een aantal passages uit "Het Tsjetsjeens voorbeeld" van 26 mei 2005.

3.1.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel op algemene wijze stelt niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing maar deze op generlei wijze in concreto weerlegt. De verzoekende partij beperkt zich tot een algemene opsomming van risicoprofielen en een verwijzing naar mensenrechtenrapporten en mediaberichtgeving betreffende de nog steeds aanwezige problemen en de algemene situatie van mensenrechtenschendingen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en een algemene omschrijving van de situatie, al dan niet omstandig, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar de verzoekende partij gezien de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

De verzoekende partij beperkt zich tot het citeren van enkele risicoprofielen uit een – volgens zijn beweringen Duitstalig - UNHCR-rapport van 7 april 2009 over de asielaanvragen van Tsjetsjenen, maar voegt dit document niet toe aan haar verzoekschrift. De verzoekende partij oppert dat de conclusie van het CEDOCA document dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt ondergraven door voornoemd rapport. De Raad ziet niet in hoe de kritiek van de verzoekende partij op het CEDOCA-document een invloed kan hebben op de motieven van de bestreden beslissing aangezien zij niet aantoon in hoeverre zij beantwoordt aan de risicoprofielen die zij opsomt en de bestreden beslissing niet gebaseerd is op het feit dat de verzoekende partij niet zou beantwoorden aan de profielen uit het CEDOCA-document maar op de ongelooftwaardigheid van het relaas. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de door haar aangehaalde feiten en in haar verklaringen een aantal ongerijmdheden en tegenstrijdigheden schuilgaan die betrekking hebben op enkele kernaspecten van haar asielrelaas. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niets concreet inbrengt tegen deze motieven, zodat ze behouden blijven en door de Raad worden hernomen.

3.1.11. De verwijzing naar statistieken over de Franse asielinstanties zijn niet van aard om aan te tonen dat de concrete motieven in de bestreden beslissing niet afdoende zijn om de conclusie van de Commissaris-generaal te schragen. Bovendien heeft het CGVS geoordeeld heeft dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekende partij haar asielrelaas. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoekende partij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

3.1.12. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij nog een eigen brief toe waarin ze stelt niet te willen terugkeren naar haar land van herkomst en gaat ze in op een aantal motieven van de

bestreden beslissing. Vooreerst stelt de verzoekende partij dat er destijds geen probleem was om de echtscheiding te bekomen. Door dit te verklaren weerlegt de verzoekende partij de terechte vaststelling in de bestreden beslissing niet, dat het niet geloofwaardig lijkt dat de verzoekende partij gewoon naar de autoriteiten zou gaan om haar echtscheiding formeel te regelen, terwijl ze volgens haar verklaringen op dat moment ondergedoken leefde en alles in het werk stelde om contact met de autoriteiten te vermijden, opdat ze niet opnieuw zou worden gearresteerd (gehoorverslag CGVS, p. 7). Met betrekking tot haar registratie herhaalt de verzoekende partij opnieuw dat zij dit niet zelf gedaan heeft maar haar moeder dit in orde gebracht heeft. Ook herhaalt de verzoekende partij dat haar moeder haar vrijgekocht heeft, maar dat ze niet weet hoe ze aan het geld geraakt is. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), wat zij in casu nalaat te doen. Gedurende haar gehoorverslag stelde de verzoekende partij dat een kennis het internationaal paspoort gehaald. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat haar moeder haar paspoort geregeld heeft. Hiermee weerlegt de verzoekende partij de correcte vaststellingen uit de bestreden beslissing niet, met name dat uit verschillende gedragingen van de verzoekende partij in de periode van eind 2005 tot april 2008 blijkt dat ze herhaaldelijk in contact kwam met de autoriteiten in de Russische Federatie. Dit valt in geen geval te rijmen met haar bewering als zou ze een ernstige vrees kennen om door diezelfde autoriteiten te worden gearresteerd en vermoord. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dan ook in zeer ernstige mate. Tot slot wordt erop gewezen dat de verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet heeft aangegeven dat ze zich bepaalde elementen minder goed herinnerde doordat ze onder stress staat.

3.1.1. Waar de verzoekende partij verwijst naar een algemene situatie in haar land van herkomst, wijst de Raad er op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond waar de verzoekende partij in casu niet in slaagt. Er wordt er nogmaals op gewezen dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). In de bestreden beslissing wordt er terecht gesteld dat uit verschillende gedragingen van de verzoekende partij in de periode van eind 2005 tot april 2008 blijkt dat ze herhaaldelijk in contact kwam met de autoriteiten in de Russische Federatie. Dit valt in geen geval te rijmen met haar bewering als zou ze een ernstige vrees kennen om door diezelfde autoriteiten te worden gearresteerd en vermoord. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dan ook in zeer ernstige mate. Voorts legt de verzoekende partij vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het feit dat ze in december 2003 zou zijn gearresteerd, opgesloten en vrijgekocht geweest door haar moeder. Deze worden in concreto op juiste wijze in de bestreden beslissing door de vogende motieven vastgesteld: "uw moeder had vernomen dat zij losgeld moest betalen. U wist evenmin op welke manier of aan wie uw moeder dit losgeld had betaald (CGVS, p. 13). Dit is niet geloofwaardig. Uw moeder vertelde immers dat zij na uw ontvoering naar verschillende politiediensten ging om u te zoeken. Anderhalve maand na uw ontvoering zou uw moeder zijn aangesproken door enkele agenten van de MVD, die haar vertelden dat zij u kon vrijkopen (CGVS Salima, p. 15). Indien u werkelijk zou zijn gearresteerd, opgesloten, kan verwacht worden dat u tenminste enkele elementaire dingen kunt vertellen over de manier waarop uw vrijlating werd bewerkstelligd. Toen u gevraagd werd waarom u zo weinig wist te vertellen, zei u dat u hierover geen vragen had gesteld aan uw moeder (CGVS, p. 13-14). Dit is niet geloofwaardig. Indien u werkelijk door uw moeder zou zijn vrijgekocht na anderhalve maand of meer te zijn opgesloten en mishandeld, is het niet geloofwaardig dat u niet meer over de omstandigheden van uw vrijlating zou kunnen vertellen. De informatie over wie u vasthield of onder welke omstandigheden of voorwaarden u werd vrijgelaten is immers cruciaal om het risico dat u verder liep in te schatten. Het is dus niet geloofwaardig dat uw moeder u hier niet meer over zou hebben verteld of dat u hier zelf niet meer over zou hebben gevraagd. Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat ook uw verhaal over uw arrestatie in november 2005 niet geloofwaardig is.

Zo bleken de verklaringen van u en uw moeder tegenstrijdig over het moment waarop u zou zijn gearresteerd. U verklaarde dat u in de vooravond, toen het buiten nog klaar was, werd gearresteerd. U vertelde dat jullie aan het eten waren of televisie aan het kijken op het moment dat de ordediensten binnenvielen (CGVS, p. 14). Uw moeder vertelde echter een ander verhaal. Zij verklaarde dat de

ordediensten rond twee of drie uur 's nachts binnenvielen, toen jullie lagen te slapen. Deze versies zijn niet verenigbaar. Toen uw moeder met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich misschien had vergist (CGVS Salima, p. 9). Deze uitleg is niet acceptabel. Het is immers een wezenlijk verschil of u in de vooravond gearresteerd wordt, dan wel of u in het holst van de nacht uit uw bed gelicht wordt door de ordediensten.” De vaagheid van de afgelegde verklaringen worden op concrete wijze in de bestreden beslissing weergegeven: “Daarenboven bleken u en uw moeder vage en inconsistente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen in 2005. Zo situeerden u en uw moeder deze tweede arrestatie op verschillende momenten. Volgens uw verklaringen werd u in het najaar van 2005, waarschijnlijk in de maand november, gearresteerd (CGVS, p. 8). Uw moeder meende echter dat u een tweede keer werd gearresteerd begin 2005, in maart of april. Toen uw moeder met deze inconsistente verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich vergist had. Ze zei dat ze niet zeker was wanneer precies in 2005 u gearresteerd werd (CGVS Salima, p. 8-9). Het lijkt echter niet geloofwaardig dat u en uw moeder deze arrestatie niet beter konden plaatsen in de tijd. Gezien het ingrijpende karakter van een dergelijke gebeurtenis, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u en uw moeder deze gebeurtenis toch met enige nauwkeurigheid kunnen plaatsen in de tijd. Ook wat betreft de tijd tussen uw vrijlating eind 2005 en het moment waarop u zou zijn ondergedoken bleken u en uw moeder vage en weinig consistente verklaringen af te leggen. Toen u gevraagd werd hoe lang u nog thuis had verbleven, zei u dat u nog maximum één week thuis verbleef (CGVS, p. 9). Uw moeder verklaarde dat u nog twee of drie dagen thuis verbleef (CGVS Salima, p. 10). Opnieuw lijkt het weinig geloofwaardig dat u of uw moeder de periode dat u thuis verbleef tussen uw vrijlating en het moment dat u onderdook niet nauwkeuriger kunnen omschrijven.” Deze motieven acht de Raad als zijnde onbetwist en vaststaand en worden door de Raad eigen gemaakt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij een medisch attest toevoegt waarvan kennelijk de bedoeling is de beweerde geheugenproblemen aan te tonen is. Dit attest kan niet weerhouden worden daar uit het attest niet blijkt of deze opgesteld werd op basis van de verklaringen van de verzoekende partij of na een grondig medisch onderzoek.

3.1.14. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna wordt gesteld. De verzoekende partij kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming enkel een stijlformule bevat. Op grond van de ongeloofwaardigheid van de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten, kan niet worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.1.15. Voor zover de verzoekende partij met haar betoog over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van een situatie van willekeurig geweld kritiek levert op de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de verzoekende partij de specifieke vaststellingen op grond van de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve gegevens niet betwist, noch weerlegt. De beweringen van de verzoekende partij klemmen des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 20 juli 2009, die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een terugdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en

komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten (stuk 14 zoals genummerd in het administratief dossier, Landeninformatie, SRB Russische Federatie, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië). Niettegenstaande de kritiek van de verzoekende partij op deze informatie licht de verzoekende partij niet toe op welke wijze deze informatie aanleiding zou kunnen geven tot het besluit dat de situatie in Tsjetsjenië van dien aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een 'reëel' risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.1.16. Het dient herhaald te worden dat ook wat de subsidiaire bescherming betreft de bewijslast op de asielzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). De verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke. Zoals hierboven gesteld werd in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig gemotiveerd waarom de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

3.1.17. De verzoekende partij werpt tenslotte op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad toe dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. De verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van de artikelen 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van de Conventie van Genève. De verzoekende partij staaft dit aan de hand van twee arresten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens.

3.1.18. De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof van de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUJA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is in het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

3.1.19. Waar uit het betoog van de verzoekende partij zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

3.1.20. Wat de aangevoerde schendingen van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, herhaalt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan verwezen worden naar hetgeen hierboven desbetreffend werd gesteld.

3.1.21. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.1.22. De Raad oordeelt derhalve dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 47 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 6 EVRM.

3.2.1. Waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en volle rechtsmacht, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waaronder de rechten van verdediging en het recht op een beroep in volle rechtsmacht, aanvoert en

poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" zoals vastgelegd in artikel 6 en 13 EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

3.2.2. Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest).

3.2.3. De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: "Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden." Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: "Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen." Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, lid 1 EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17). Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

3.2.3. Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

3.2.4. Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

3.2.5. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (en in artikel 13 EVRM),.

3.2.6. In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemoire van de CGVS kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien - en verzoeker verduidelijkt evenmin - op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, r. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

3.2.7 Voorts vraagt de verzoekende partij eveneens navolgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie:

- “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art.47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken, die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”

- “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”

3.2.8. Wat betreft het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vragen dient te worden opgemerkt dat, daargelaten of het antwoord op de gestelde vraag noodzakelijk is voor het wijzen, krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Op het verzoek wordt daarom niet ingegaan. Overigens, in zoverre de verzoekende partij met deze vragen het niet voorhanden zijn van de mogelijkheid om schriftelijk te antwoorden op de repliek van de verwerende partij, blijkt uit geen enkel element dat zij dat wenste te doen, op welke manier en met het gebruik van welke gegevens. Een schending van de rechten van verdediging is derhalve geenszins aangetoond.

Het middel is ongegrond.”

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN